

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

**SPRING UIT HET RAAM SCHAT,
WE GAAN TROUWEN**

Een komedie in drie bedrijven

door

Dimitri Frenkel Frank

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2013
Nr.3199

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste DRIE tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A.
Te Boelaerlei 107
2140 Borgerhout Antwerpen
rechten@toneelfonds.be

Bij aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een formulier “aanvraag tot opvoering”. Op dit formulier moet men plaats en datum(s) van opvoering invullen; het moet minstens vier weken voor de opvoering(en) naar Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A. worden gestuurd.

Ongeveer een maand voor de opvoeringen ontvangt u dan van hen de factuur voor te betalen auteurs- en/of vertaalrechten.

De aanvraag kan ook online via www.toneelfonds.be worden ingediend.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

Tele-Design International/TDI-Agency Holland.
Kinderdijkstraat 8
1079 GH Amsterdam
tdi.agency@planet.nl
www.tdiagency.nl

TARIEFCODE A1

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *SPRING UIT HET RAAM SCHAT, WE GAAN TROUWEN* op te voeren moet de naam van auteur *DIMITRI FRENKEL FRANK* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen.

De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/2013/0220/056
ISBN 978- 90385- 12723

© 2013 Toneelfonds J. Janssens/Y. Frenkel Frank
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Toneelfonds J. Janssens – Te Boelaerlei 107 – 2140 Bght Antwerpen
Tel 03 366 44 00 . Fax 03 366 45 01 . info@toneelfonds.be

PERSONAGES

(1 dame – 1 heer – Fig.)

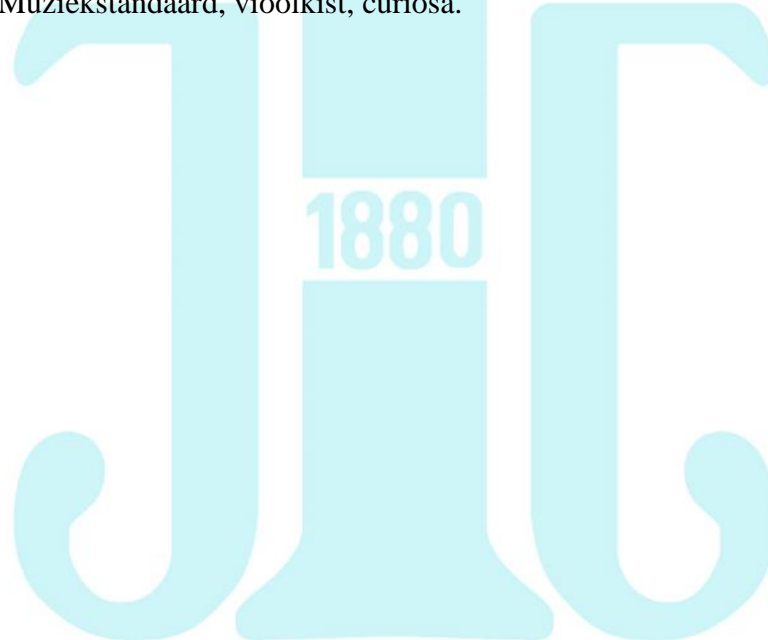
SEBASTIAAN - 30-50 jaar :

TILLY / BIBI - 18-25 jaar :

JONGEN – 18 jaar

DECOR

Een bizarre kamer. Achterin links van het midden de deur, links achter een aanrecht, links voor de tafel met twee stoelen, een fauteuil. Een kamerscherm deelt de kamer doormidden. Rechtsachter een bed, rechts een kast, en een fauteuil. Muziekstandaard, vioolkist, curiosa.

EERSTE BEDRIJF

(Daglicht)

SEBASTIAAN : *(kijkt op zijn horloge)* Ze is tien minuten over tijd. Dat is helemaal niet erg. Ik eis geen stiptheid, integendeel. De uitvinder van de uren wil ik nog wel vergeven, de uitvinder van de minuten hoort opgehangen te worden aan een torenklok. Låt ze de tijd nemen! Misschien dwaalt ze nog peinzend door een park. Stift ze haar lippen. Koopt een doorzichtige beha. Wrijft macrobiologisch verbouwde heidehoning in haar oksels, wie weet. *(kijkt op zijn horloge)* Elf minuten over tijd. *(slaat zich op het voorhoofd)* Wat doe ik ? De fout ligt niet bij haar, maar bij mijn horloge. *(gespt af)* Vandaag begint een nieuw tijdperk. Adieu horloge, we hebben samen de afgelopen jaren in piepkleine, overbodige stukjes gehakt. *(legt het horloge op de grond)* Daar ga je. Hopla. *(heft zijn voet)* Nee. *(laat voet zakken)* Geen bruut geweld. *(raapt het horloge op)* Geen kwaad met kwaad vergelden. *(loopt naar bloempot)* Ik zal je begraven onder deze azalea. *(graaft gat in aarde)* Over enkele uren zal je onrustige hartje zwijgen en je zult in eeuwige rust roesten. *(begraaft het horloge, werpt handje aarde)* Welteroesten. *(naar voorgrond)* Jammer dat mijn eigen tikkertje... *(legt hand op hart)* boem boem boem... Rust! *(stampvoet)* Ik ben bang dat ik nog erg weinig talent heb voor het nieuwe leven. Rust! *(gaat in fauteuil rechts zitten)* Ik zal een paar honderd flamingo's over een hek laten springen, één voor één. *(sluit de ogen)* Eerste flamingo klaar? Hopla. Volgende? Hopla. Volgende? Geen zin? Haast je niet. Blijf rustig even voor het hek staan. Ik wacht wel. Ongeduld is de smeerolie van de maatschappij maar de pest voor wie er in moet leven. Ik ben volkomen ontspannen nu. Relaxed. Ik hef mijn pols, *(heft hem)* ik laat hem vallen, als een dood blad, zeg. Super-relaxed. Ik denk dat ik nu een gedicht van een oude Chinese wijsgeer ga opzeggen, een trage haiku: "De maan drijft over de brug, een zucht valt in de vijver. ..."

(er wordt geklopt)

Daar is ze. (*hij schiet als een komeet uit zijn stoel*) Flamingo's, Chinese wijsgeren, op de plaats rust. (*roept*) Wilt u heel even wachten? (*trekt het scherm nog even goed dicht*) Ja! Binnen!

(*de deur gaat open, Tilly verschijnt, een eenvoudig maar zeer aantrekkelijk meisje, in een licht melancholiek, wantrouwig waas gehuld, het aureool van zoveel aantrekkelijke, eenvoudige meisjes*)

TILLY : Hallo?

SEBASTIAAN : Hallo.

TILLY : (*kijkt rond*) Waar bent u ?

SEBASTIAAN : Hier. Achter het kamerscherm. Maar u moet aan de andere kant blijven!

TILLY : Watte?

SEBASTIAAN : Alstublieft. Blijft u daar staan. Ik zal u alles uitleggen.

TILLY : Ik ben hier toch bij meneer Sebastiaan Bodemwit?

SABSTIAAN : Ja. O ja. Dat ben ik. Geen twijfel mogelijk. En ik heet u van harte welkom, mejuffrouw Tilly Kreukwijk. Heeft u nog steeds de knop van de deur in uw hand?

TILLY : Ja.

SEBASTIAAN : Weest u niet bang! Sluit de deur achter u en gaat u zitten, daar in die groene fauteuil.

TILLY : (*sluit de deur*) Zeg, wat heeft dit te betekenen?

SEBASIAAN : Dank u wel. U hebt de deur achter u dicht gedaan. Bravo. (*applaudisseert krachtig*) Zal ik u eens wat zeggen? Ik begin nu al van u te houden.

TILLY : (*nog steeds bij de deur, wantrouwig*) Bent u zich soms aan het verkleden of zo?

SEBASTIAAN : Nee, nee. Ik ben geheel gekleed. Niet opvallend of modieus, maar presentabel. Ik draag o.a. een geruit tweedjasje. Houdt u van tweed c.q. ruiten c.q. allebei?

TILLY : Ik geloof toch maar dat ik beter kan gaan. (*legt hand op de deurknop*)

SEBASTIAAN : Alstublieft. Ik heb het vreselijke vermoeden dat u nu weer uw hand op

de deurknop hebt gelegd. Is dat zo?

TILLY : *(trekt snel haar hand terug)* Ja. Nee.

SEBASTIAAN : Ik begrijp dat het u allemaal wat verwarrend voorkomt. Het is ook verwarrend. Ik ben er zelf verlegen onder, ik wou dat ik het u allemaal in één seconde kon uitleggen, maar de taal is een gebrekkig hulpmiddel, dat duurt altijd eindelijk. Ze sturen raketten naar de maan, maar waarom hebben wij niet al lang contactdoosjes – letterlijk! contactdoosjes! - in onze navels? Je neemt een snoertje, we steken allebei een stekker in ons doosje en hopla: alles wat we denken, willen, dromen vliegt supersonisch snel van de een naar de ander. Hebt u nog altijd uw hand op de klink?

TILLY : *(hoewel het niet waar is)* Ja. En als u niet gauw zegt wat dit te betekenen heeft, dan ga ik weg. *(doet een stap)* Of ik kijk achter dat scherm. *(blijft staan)* Wacht even. Ik weet het al. U hebt een gebrek.

SEBASTIAAN : Wie niet.

TILLY : Kijk, dat is natuurlijk erg zielig en zo, maar dat had u dan maar in die advertentie moeten schrijven. Ik hou niet van oneerlijkheid. *(gaat naar de deur en doet hem open)*

SEBASTIAAN : NIET WEGGAAN!

TILLY : *(blijft in de deur staan)* Ik ben te goed van vertrouwen, da's mijn fout, daarom ben ik ook hier bij u thuis gekomen. Maar ik laat me toevallig niet besodemieteren. Goedemiddag. *(wil weggaan)*

SEBASTIAAN : *(schreeuwt wanhopig)* IK WIL MET U TROUWEN! GAAT U NIET WEG! *(springt als een kikker op en neer)* IK WIL MET U TROUWEN!

(Tilly blijft staan)

Bent u daar nog?

TILLY : Hoor eens, ik wéét het. Mensen met één been of een bochel of dwergen -bent u soms een dwerg? - willen óók trouwen. Allicht. Dat is ze gegund. Maar u had in die advertentie alleen maar geschreven: 'heer van middelbare, welhaast nog jeugdige leeftijd'. Misschien schaamt u zich voor uw mankement. Misschien dacht u: als ze d'r een keer is krijgt ze wel medelijden. Nou, dat is dan reuze stom. Ik wil best medelijden met u hebben, daar gaat het niet om, maar ik ga

niet trouwen met een dwerg.

SEBASTIAAN : IK BEN GEEN DWERG!

TILLY : Waarom zit u dan achter dat scherm?

SEBASTIAAN : Dat zal ik u uitleggen!

TILLY : Misschien zit u daar wel naakt en doet u allerlei vieze dingen.

SEBASTIAAN : NEE! En mag ik nu even? Twee minuten ? Als u me twee minuten aan het woord laat, mag u daarna gaan als u wilt. Dat is alles wat ik vraag.

TILLY : Nou goed dan, twee minuten. (*kijkt op haar horloge*)

SEBASTIAAN : Ik weet zeker dat u nu op uw horloge kijkt. Dat moet u zich beslist afwennen. Kijk, juffrouw Kreukwijk, ik wou u uitnodigen om daar plaats te nemen aan dat ronde tafeltje. Zoals u ziet trekt daar een potje thee, er staan vier roomsoesjes klaar en de fauteuil is uiterst comfortabel. Er kan u niets gebeuren, u bent altijd eerder bij de deur dan ik. Natuurlijk, ik begrijp dat u wantrouwig bent. Maar waarom eigenlijk? U telefoneert toch ook zonder dat u de ander ziet? U schrijft toch ook, u hebt mij toch geschreven? Waarom kunnen we niet doen alsof we elkaar bellen? Waarom denkt u dat iets onverdraaglijk is omdat het ongewoon is ? Terwijl er erg veel dingen heel gewoon zijn en daarom onverdraaglijk. Bijvoorbeeld: ik slaap elke nacht alleen in mijn bed en u waarschijnlijk ook. Dat is heel gewoon, miljoenen mensen doen dat. En toch is het onverdraaglijk, nietwaar?

TILLY : De twee minuten zijn om.

SEBASTIAAN : Zegt u nou de waarheid. U hebt toch op die advertentie geschreven omdat u het ook vervelend vindt 's ochtends altijd één eitje te koken in plaats van twee. Waar of niet?

TILLY : Daar gaat het nu niet om.

SEBASTIAAN : Nooit het "tea for two" uit volle borst te kunnen meezingen! Gaat u toch gauw zitten, anders wordt de thee te sterk. Ik meng altijd gebroken Sumatra met Jasmijn, hóóp dat het u bevalt. Hebt u geen zin in een kopje?

TILLY : Och... (*kijkt naar het tafeltje*)

SEBASTIAAN : De soesjes zijn van Berkhoff, de beste in de stad.

TILLY : Van Berkhoff?

SEBASTIAAN : Gaat u toch zitten!

TILLY : Nou, heel eventjes dan. (*kijkt naar de deur*) Als u maar weet, ik ben zó weg.

(gaat zitten) U zit toch echt geen vieze dingen te doen achter dat scherm hé?

SEBASTIAAN : Nee. *(pakt een sigaret)* Ik pak nu een sigaret. Met filter. Ik heb mijn geheel in textiel gehulde benen over elkaar geslagen en klik nu met mijn aansteker. *(klikt)* Zullen we elkaar tutoyeren?

TILLY : *(springt als door een wesp gestoken op)* Zeg, vuile viezerik, als je denkt dat ik in ben voor dat soort geintjes, dan ben ik gelijk verdwenen!

SEBASTIAAN : Nee! Tutoyeren betekent: je en jij zeggen tegen elkaar!

TILLY : O ja?

SEBASTIAAN : Ja! Echt waar!

TILLY : Oh. *(gaat zitten)* Want ik ben een rare in die dingen. En hou je gedeisd, want ik ken judo.

SEBASTIAAN : Pardon?

TILLY : Kijk, zoals ik u geschreven heb, ik sta in de cafetaria 'De Gehaktmolen' op de Nieuwedijk. Als Henk, da's m'n zwager, eigenlijk de man van m'n zus, als Henk d'r niet is 's avonds sta ik alleen. En dan kwamen d'r wel eens gozers binnen, die grepen je meteen als je ze een nasibal bracht aan hun tafeltje. Nou, dat is nou goed afgelopen. Ik neem ze in een tiende heupworp en plak ze tegen de wand. Nou! Behalve toen ze een keer met z'n drieën binnenkwamen... *(ze staart somber voor zich uit)*

SEBASTIAAN : Toen wat?

TILLY : Doet er niet toe. *(legt het soesje in haar hand terug)* Ik ben eigenlijk gek ook.

SEBASTIAAN : Waarom?

TILLY : Jullie zijn toch allemaal hetzelfde.

SEBASTIAAN : Dat is niet waar.

TILLY : Jaja.

(het is even stil)

SEBASTIAAN : Neem dan tenminste nog een soesje.

TILLY : Zit d'r in ? Spaanse vliegen?

SEBASTIAAN : Veel vertrouwen in je medemens heb je niet.

TILLY : Nee.

SEBASTIAAN : Zal je je redenen wel voor hebben.

TILLY : Nou, reken maar.

SEBASTIAAN : Laat die soesjes dan maar staan.

(het is even stil)

En toch is het NIET in orde. *(staat op, loopt heen en weer)* Nee. *(slaat met de vuist op de kast)* NIET IN ORDE!

TILLY : Nee, schreeuw niet zo.

SEBASTIAAN : Nee! Niet in orde! Dacht je dat IK geen reden had om wantrouwig te zijn? Je doet alsof alleen jij mij niet kunt zien. Maar ik kan jou óók niet zien. Nou en? Wat geeft dat eigenlijk? We komen niet verder zo! Altijd tegenover elkaar staan als dieren in de jungle. Als kannibalen in het stenen tijdperk. Weet je waarom mensen elkaar een hand geven? Hé? Om te laten zien dat ze d'r geen mes in hebben. Dat is de geschiedenis van onze beschaving. Oh, we zijn beleefd tegen elkaar. Goeden morgen. Alles goed? Prima, prima. Tot ziens. Goedemiddag. God zegen je. Het beste. Het allerbeste. Beleefdheid is voorzichtigheid. Voorzichtigheid is angst. Angst zoekt zekerheid. Als iemand zegt: Goedemorgen, beste Bodemwit, en ik zeg: zullen we even arm in arm op ons hoofd gaan staan en dauwtrappen?, dan rijdt binnen twee minuten de politie voor. Waarom? Waarom die angst voor het ongewone? Hier, als ik deze plaat opzet, *(pakt grammofoonplaat)* een strijkkwintet van Schubert, dan knikt iedereen: prachtig, prachtig of geeuwt stiekem in een hoek. Maar als ik hem met pindakaas besmeer en op mijn hoofd zet als voedsaam aureool, dan denkt iedereen dat ik gek ben. Waarom draaien we altijd in de voorgeschreven groef? Ik kan deze plaat toch omsmelten tot peniskoker voor doodbidders, ik kan er races voor griepbacillen op organiseren, ik kan hem in mijn broek stoppen als protector tegen het ijshockeyspelen met grammofoonnaalden. Waarom niet? Waarom altijd dat wantrouwen tegen het ongewone? Heb jij ooit een strijkkwintet van Schubert gezien met pindakaas? Nee. Wacht dan tot je het ziet en oordeel dan pas. *(stampvoet)* Verdomme!

(het is even stil)

TILLY : Zie je nou wel. Vieze dingen roepen vanachter een scherm. *(staat op)* Da's de pest: alle mannen zijn tegenwoordig seksmaniakken. Ik had het kunnen weten. Ik had niet moeten schrijven hoe oud ik ben en dat ik er best wezen mag. *(gaat naar de deur)* M'n eigen schuld.

SEBASTIAAN : *(schreeuwt)* IK HEB JE BRIEF HELEMAAL NIET GELEZEN!

TILLY : *(opent de deur)* Stuur ik nog een foto ook.

SEBASTIAAN : *(schreeuwt)* IK HEB JE BRIEF NOOIT OPENGEMAAKT! IK HEB DIE FOTO HELEMAAL NOOIT GEZIEN!

TILLY : Jaja. *(wil naar buitengaan)*

SEBASTIAAN : Kijk dan daar op dat groene kastje! Daar ligt-ie. Ongeopend. Het enige wat ik van je weet is je naam en adres op de achterkant.

(Tilly blijft staan, draait zich om, kijkt naar het kastje)

Kijk dan!

TILLY : Wat krijgen we nou?

SEBASTIAAN : Echt waar!

(Tilly loopt snel naar het kastje, pakt de brief, kijkt er op, draait hem om)

Nou? Zie je het?

TILLY : *(draait de brief om en om)* Ik begrijp er geen barst van.

SEBASTIAAN : Ik heb 48 brieven gekregen. Ik heb ze in een kussensloop gedaan geschud en er een uit gehaald.

TILLY : Hij is dicht.

SEBASTIAAN : Ik weet NIETS van je!

TILLY : *(staart naar de brief)* Hartstikke dicht.

(het is even stil)

SEBASTIAAN : Had je erg je best erop gedaan?

TILLY : Ja.

SEBASTIAAN : Het spijt me. Ik zal hem heus nog wel eens lezen. Maar later.

TILLY : Nou ja!

SEBASTIAAN : : Het is echt beter zo.

(het is even stil)

TILLY : Dus ik had best houten x-benen kunnen hebben? Ik had m'n eigen grootmoeder kunnen wezen bij wijze van spreken?

SEBASTIAAN : O ja. Misschien ben jij wel een dwerg. Mij kan het niets schelen.

(het is even stil)

TILLY : Ik kan er niet meer bij. Ik krijg er gewoon hoofdpijn van. *(valt in stoel neer)* Ik ben doodop. *(ze zucht)*

(het is even stil)

SEBASTIAAN : Neem dan nog een kopje thee. Alsjeblieft. Weet je, ik ben al een keer getrouwd geweest. Mijn vrouw was harpiste in het Kunstmaandorkest. Ik ben tweede violist, ook in het Kunstmaandorkest, vandaar mijn advertentie: heer van middelbare leeftijd, welhaast nog jeugdig met artistiek beroep. Daar heb ik haar ook leren kennen, Bibi. We praatten eerst met elkaar als collega's, maar op een tournee door Zwitserland, in Montreux, toen... *(hij zwijgt)*

(het is even stil)

TILLY : *(langzaam)* Ja, ik neem nog maar een kopje thee, misschien helpt dat. Ik voel me wat raar.

SEBASTIAAN : Luister je?

TILLY : : Ik werk in de cafetaria De Gehaktmolen, o ja, dat had ik al verteld. Verder weet u niks. *(staart voor zich uit)* Nou ja, het doet er ook allemaal niet toe. Ik blijf nog even en dan ga ik weg.

SEBASTIAAN : Nee, nee, niet weggaan. Ik... ik hield op met mijn verhaal, het is mijn schuld, ik ben niet eerlijk, ik was bang om... Het is heus niet zo makkelijk om

alles te vertellen aan iemand die je niet ziet. Nee, ik moet er niet omheen zwetsen. (*stapt naar het scherm toe*) De waarheid is: sinds mijn jeugd heb ik altijd... remmingen gehad tegenover meisjes. Ik had twee broers, een paar jaar jonger dan ik, die reden vrijdagmiddags op de brommer naar de fabriek van de Entam of zo, daar wachtten ze net zo lang tot er twee mollige meisjes uitkwamen, arm in arm, vriendinnen. Even een kletspraatje hup, gingen de kinderen achterop de brommer en voor ze het wisten lagen ze al plat in het Amsterdamse Bos. Ik... ik heb het ook eens geprobeerd. Eindelijk had ik er eentje, ze deinde achter me op de brommer, geleend van m'n broertje. Toen we in het bos aankwamen begon het te regenen en ik had vergeten het tentzeiltje te lenen, dat m'n broers ook altijd bij zich hadden. We knoeiden wat tegen een boom aan, dat was alles. En eigenlijk was het niets. Er had muziek moeten zijn uit Dr. Zjivago - (*zingt*) da-die-die-da...- en we hadden elkaar aan moeten kijken, grote glanzende ogen, glimlachen en de camera had nooit, nooit, nooit! lager mogen komen dan dat. Met andere woorden: ik was een romanticus. Sindsdien heb ik dat afgeleerd. Hoop ik. Luister je?

TILLY : (*vaag*) Jawel. (*ze zucht en staart in de ruimte*)

SEBASTIAAN : In Montreux, weet je : we wandelden terug van de concertzaal, Bibi en ik, we waren alleen, we praatten over het tweede adagio van Mahler en voor we het wisten lagen we in de sneeuw. Zo zoemden we nog van - da-da-da-dah- en zo plukten we aan elkaar bij tien graden onder nul. Dacht ik aan een tentzeiltje daar in Montreux? Nee. Ik dacht aan Mahler. Terwijl ik per ongeluk koude sneeuw tussen haar dijen wreef speelden de violen. Jawel. Later, op mijn hotelkamer, veranderde de sneeuw in lakens, wat zeg ik, in slagroom, ik vloeide weg in een immens zoet geluk.... WAAROM? Mijn God! ... De volgende morgen richtte ze zich op boven de zachtgekookte eitjes. Twéé eitjes! Een ontbijt voor twee! En ze zei, met haar kakkineuze, intelligente stem: "Sebastiaan, laten we elkaar eerst goed leren kennen, we hebben geen haast, geef het zout even aan." Intelligent! Mijn God! We hadden dan ook eerst twee jaar een verhouding, waarin ik leerde barbecuen, skiën en Fidel zeggen tegen Castro, vóórdát we trouwden. We KENDEN elkaar toen. O ja. We waren zeker. O ja. Superieur lachten we over andere huwelijken. En wat was het resultaat?

TILLY : *(onverschillig, wippend met haar voetje)* Nou?

SEBASTIAAN : Een totale, grenzeloze, hopeloze, tragische mislukking. Na acht jaar zocht ze haar heil bij een trombone.

TILLY : Ik ben nog niet eens verloofd geweest ooit.

SEBASTIAAN : Het systéém is fout. Onze huwelijken komen verkeerd tot stand. Tegen een boom. Of liggend in de sneeuw. Daarom wil ik het nu ook anders doen. Totaal anders! Nu moet je goed luisteren. Mijn plan is geniaal. Ik ga terug naar de oude Chinezen. Die wisten het. Huwelijksmakelaars en sterrenwichelaars en ouders, die zochten bruid en bruidegom voor elkaar uit. En weet je wat? Nu komt het MAGISTRALE! Die twee zagen elkaar pas voor het eerst BIJ HET TROUWEN! Wat vind je daarvan?

TILLY : : Hartstikke gek.

SEBASTIAAN : Juist. Het genie is een gezonde vorm van waanzin. Man en vrouw zagen elkaar voor het eerst bij de huwelijksplechtigheid! Nou ja, je begrijpt, zo'n huwelijk kon praktisch niet meer misgaan. En daarom, Tilly, dat is wat ik je voorstel: een Chinees huwelijk. Begrijp je? We gaan dadelijk trouwen en DAARNA pas haal ik het scherm weg. Is het niet uniek?

TILLY : *(krabt zich achter de oren)* Om een uur of elf 's avonds krijg ik in de cafetaria ook wel eens vreemde gasten, maar 't is nou toch hartstikke klare dag.

SEBASTIAAN : Ik had gedacht: een kleine, intieme plechtigheid. Alleen wij twee. Geen Familie. *(naar platenspeler, houdt plaat op)* Aan het orgel Albert Schweitzer. De toccata in re majeur. En dan zeg ik: "Zullen we?" En dan zeg jij: "Ja". En dan zeg ik wat me te binnen schiet. En jij ook. Geen vaste formule. Geen ringen ook. Geen papieren. Maar vanaf dat ogenblik zijn we... *(maakt zwiepend gebaar)* WAAR!

TILLY : Wacht even, bedoelt u dat... Hee, wacht even...

SEBASTIAAN : Als je naar rechts achter kijkt, daar staat alles voor het huwelijksdiner. De champagne staat in de koelkast, de Bourgogne op de boekenkast. Wat de huwelijksnacht betreft...

(Tilly begint te giechelen)

Het zal natuurlijk niet meteen perfect gaan. Gééft niet. De beste

huwelijksnachten krijg je vaak pas maanden later.

(Tilly giechelt)

Het klinkt allemaal wat belachelijk, dat weet ik. Maar dat komt omdat het geniaal is. Weet je nog hoe ze gegierd hebben om Galilei?

TILLY : *(hikkend)* Ik geloof dat je het nog allemaal meent ook!

SEBASTIAAN : Natuurlijk meen ik het!

TILLY : *(hikkend)* Want om een meisje op die manier voor één nacht te versieren, dat is wel erg veel rompslomp...

SEBASTIAAN : **IK HEB HET OVER EEN HUWELIJK!** *(stampvoet vlak achter het scherm)* **HOU OP MET LACHEN!**

(Tilly wentelt rond van het lachen, houdt zich vast aan stoelen en wanden)

HOU OP MET LACHEN!

TILLY : Nou, zeg... *(ze bedaart wat)*

SEBASTIAAN : **STIL!** Ik wil met je trouwen. Nu. Ter plekke. En ik wil **NIETS** van je weten.

TILLY : *(nasnikkend van het lachen)* Maar waaróm dan toch?

SEBASTIAAN : Omdat 't de enige manier is om van het huwelijk iets anders te maken dan een wederzijdse Rodekruispost!

TILLY : *(voor zich uit)* Weet je wat? Het is gek. *(pakt haar tasje)*

SEBASTIAAN : Een huwelijk is altijd gebaseerd op elkaars slechtste eigenschappen, op elkaars zwakten! Het Westerse huwelijk is zo neurotisch als de pest!

TILLY : Niet tegenspreken. *(ze gaat op haar tenen naar de deur)*

SEBASTIAAN : Waarom trouwt een meisje? Voor de zekerheid. Een eigen baasje in huis. Een eigen pijpje in bed. Een eigen vadertje om tegenaan te leunen. Een eigen haantje om voor te tokken. TOK TOK TOK. Omdat ze zo verschrikkelijk onzeker is legt ze zich neer als deurmat, gèèft niet, zolang ze maar een eigen deur krijgt om voor te gaan liggen. En als ze intellectueler is legt ze zich neer als neurotische deurmat. Of camoufleert zich als heerszuchtige deurmat. Waarom wil je trouwen? Hé? Omdat je bang bent! **BANG!**

TILLY : *(is al in de deur, draait zich om)* Ik? Bang?

SEBASTIAAN : JA! BANG!

TILLY : *(doet een stap naar binnen, koud)* Nou moet jij eens heel goed naar me luisteren, heer van middelbare leeftijd. Toevallig heb ik 't nooit nodig gehad om tentzeiltjes te lenen van m'n zusjes en dan een beetje te staan etteren tegen een boom. Vanaf m'n veertiende hoefde ik m'n pink maar uit te steken of de jongens begonnen te kwijlen als een bulldog. Waarom had ik bang moeten zijn? ZIJ waren bang. Want je kunt de grootste lefschoppers nemen, zodra 't op vrijen aankomt beginnen ze te bibberen. Nou ben ik goeiig in die dingen, want ik roep op tijd van "Oeh! Ah!" en als ze vragen: "was 't lekker" dan zeg ik altijd "Ja, hoor." Nou, dan komen ze pas een beetje bij, ze steken een sigaret op alsof ze Omar Sharif zijn en dan komen de verhalen los, hoe ze acht keer en twintig keer en honderd keer, op de Euromast, op de zeebodem, tegen een patates-friteskraam aan. Mijn God! De vuiligheid! De knulligheid! En ik maar liggen en denken: als ik eens een keer niet deed van "Oeh! Ah!" en niet zei van "Ja, hoor", ze zouden leeglopen als een luchtballon. Ik bang? Jullie zijn bang! En jij bent bang! Ik wou bij God dat ik eens iemand ontmoette die NIET bang was!

SEBASTIAAN : Ik ben niet bang.

TILLY : *(kwaad)* Want jij dacht toch niet dat ik m'n hele LEVEN achter de toonbank wil blijven staan om broodjes te smeren voor middelbare heren die met open mond meikaas kauwen en ondertussen in je bloes proberen te kijken? *(ze loopt naar het scherm)*

SEBASTIAAN : *(gaat achteruit)* Ik kan niet eens in je bloes kijken, hou daar even rekening mee.

TILLY : Omdat je bang bent! Nog banger dan de rest!

SEBASTIAAN : O nee. *(retireert naar kast)*

TILLY : Heb dan het lef om achter dat scherm vandaan te komen.

SEBASTIAAN : Als je weggaat mis je je kans. *(opent kastdeur)*

TILLY : Kom d'r achter vandaan.

SEBASTIAAN : Om met de enige man van West-Europa, Noord-Amerika en Australië te trouwen die NIET bang is. *(stapt de kast in en sluit de deur achter zich)*

TILLY : O verdomme! Ik zal je leren om mijn brief niet open te maken! *(rukt het scherm opzij, blijft verbijsterd staan, kijkt rond)* Nou! Waar zit je? *(het is even*

stil, ze krijgt iets angstigs over zich) Was je hier wel? Wat is dit? Een spookhuis? *(ze deinst achteruit, richting kast, bangig)* Hallo? Waar ben je? *(staat met rug tegen de kast)*

SEBASTIAAN : *(uit de kast)* Hiero.

TILLY : AH! *(springt als door een adder gebeten van de kast weg)*

SEBASTIAAN : : Toch aardig bang voor iemand die niet bang is.

TILLY : Waarom zit je in die kast?

SEBASTIAAN : Omdat ik helderziende ben.

TILLY : Kom d'r uit. *(rukt aan de knop van de kast)*

SEBASTIAAN : Hij is op slot.

TILLY : Kom d'r uit of ik... of ik...

SEBASTIAAN : Ja?

TILLY : Of ik breek iets. Ja. Die grote blauwe vaas. *(houdt hem omhoog)* Ik gooi 'm aan stukken, hoor.

SEBASTIAAN : Je doet maar.

TILLY : Daar dan. Pats! *(gooit de vaas op de grond, stukken spatten in het rond)*

SEBASTIAAN : 't Is alsof we al jaren getrouwd zijn.

(Tilly heeft zich omgedraaid, rug naar publiek, voorovergebogen)

Ik ZIT hier niet in de kast omdat ik bang ben. Integendeel. Ik wil me op niets beroepen, maar ik ben de eerste mens ter wereld die durft te trouwen met een paar krabbels achter op een envelop.

TILLY : *(nog steeds voorovergebogen)* Verdomme.

SEBASTIAAN : Ben je er nog?

TILLY : Au.

SEBASTIAAN : Wat is er?

TILLY : Niks.

SEBASTIAAN : Pijn gedaan?

TILLY : *(strompelt naar "haar" kant van de kamer)* Een snee in m'n been. Van een scherf van die vuile rotvaas.

SEBASTIAAN : O jee. Daar moet onmiddellijk jodium op.

TILLY : Heb je een pleister?